¹Und Ahab sagte Isebel alles an, was Elia getan hatte und wie er hatte alle Propheten Baals mit dem Schwert erwürgt.²Da sandte Isebel einen Boten zu Elia und ließ ihm sagen: Die Götter tun mir dies und das, wo ich nicht morgen um diese Zeit deiner Seele tue wie dieser Seelen einer.³Da er das sah, machte er sich auf und ging hin um seines Lebens willen und kam gen Beer-Seba in Juda und ließ seinen Diener daselbst.⁴Er aber ging hin in die Wüste eine Tagereise und kam hinein und setzte sich unter einen Wacholder und bat, daß seine Seele stürbe, und sprach: Es ist genug, so nimm nun, HERR, meine Seele; ich bin nicht besser denn meine Väter.⁵Und er legte sich und schlief unter dem Wacholder. Und siehe, ein Engel rührte ihn an und sprach zu ihm: Steh auf und iß!⁶Und er sah sich um, und siehe, zu seinen Häupten lag ein geröstetes Brot und eine Kanne mit Wasser. Und da er gegessen und getrunken hatte, legte er sich wieder schlafen.⁷Und der Engel des HERRN kam zum andernmal wieder und rührte ihn an und sprach: Steh auf und iß! denn du hast einen großen Weg vor dir.⁸Er stand auf und aß und trank und ging durch die Kraft derselben Speise vierzig Tage und vierzig Nächte bis an den Berg Gottes Horeb⁹ und kam daselbst in eine Höhle und blieb daselbst über Nacht. Und siehe, das Wort des HERRN kam zu ihm und sprach zu ihm: Was machst du hier, Elia?¹⁰Er sprach: Ich habe geeifert um den HERRN, den Gott Zebaoth; denn die Kinder Israel haben deinen Bund verlassen und deine Altäre zerbrochen und deine Propheten

¹وَأَحْبَرَ أَحَابُ إِيرَازِلَ بِكُلِّ مَا عَمَلَ إِيْلِيَّا، وَكَفَيْفَ أَنَّهُ قَتَلَ جَمِيعَ الْأَنْبِيَاءِ بِالسَّيْفِ.²فَأَرْسَلَتْ إِيرَازِلُ رَسُولًا إِلَى إِيْلِيَّا تَقُولُ، هَكَذَا تَفْعَلُ الْإِلَهَةُ وَهَكَذَا تَزِيدُ إِنْ لَمْ أَجْعَلْ نَفْسَكَ كَنَفْسِ وَاحِدٍ مِنْهُمْ فِي تَحْوِ هَذَا الْوَقْتِ عَدَاً.³فَلَمَّا رَأَى ذَلِكَ قَامَ وَمَضَى لِأَجْلِ نَفْسِهِ، وَأَتَى إِلَى بَيْتْرِ سَبْعِ الْيَوْمِ لِيَهُودَا وَتَرَكَ عَلَامَهُ هُنَاكَ.⁴ثُمَّ سَارَ فِي الْبَرِّيَّةِ مَسِيرَةَ يَوْمٍ، حَتَّى أَتَى وَجَلَسَ تَحْتَ رَتْمَةٍ وَطَلَبَ الْمَوْتَ لِنَفْسِهِ، وَقَالَ، قَدْ كَفَى الْآنَ يَا رَبُّ. حُذْ نَفْسِي لِأَنِّي لَسْتُ خَيْرًا مِنْ آبَائِي.⁵وَاصْطَلَعَ وَتَامَ تَحْتَ الرَّتْمَةِ. وَإِذَا يَمْلَاكٍ قَدْ مَسَّهُ وَقَالَ، فُمْ وَكُلْ.⁶فَتَطَلَعَ وَإِذَا كَعَكَةٌ رَضْفٍ وَكُورٌ مَاءٍ عِنْدَ رَأْسِهِ، فَأَكَلَ وَشَرِبَ ثُمَّ رَجَعَ فَاصْطَلَعَ.⁷ثُمَّ عَادَ مَلَاكُ الرَّبِّ ثَانِيَةً فَمَسَّهُ وَقَالَ، فُمْ وَكُلْ لِأَنَّ الْمَسَافَةَ كَثِيرَةٌ عَلَيْكَ.⁸فَقَامَ وَأَكَلَ وَشَرِبَ، وَسَارَ بِقُوَّةِ تِلْكَ الْأَكْلَةِ أَرْبَعِينَ نَهَارًا وَأَرْبَعِينَ لَيْلَةً إِلَى جَبَلِ اللَّهِ حُورَيْبَ،⁹وَدَخَلَ هُنَاكَ الْمَعَارَةَ وَبَاتَ فِيهَا.¹⁰فَقَالَ، قَدْ غِزْتُ عَيْرَةَ لِلرَّبِّ إِلَهِ الْجُنُودِ، لِأَنَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ قَدْ تَرَكُوا عَهْدَكَ وَتَقَضُّوا مَذَابِحَكَ وَقَتَلُوا أَنْبِيَاءَكَ بِالسَّيْفِ، فَبَقِيتُ أَنَا وَحْدِي. وَهُمْ يَطْلُبُونَ نَفْسِي لِيَأْخُذُوهَا.¹¹فَقَالَ، اخْرُجْ وَقِفْ عَلَى الْجَبَلِ أَمَامَ الرَّبِّ. وَإِذَا بِالرَّبِّ عَابِرٌ وَرِيحٌ عَظِيمَةٌ وَشِدِيدَةٌ قَدْ سَمَّتِ الْجِبَالَ وَكَسَّرَتِ الصُّخُورَ أَمَامَ الرَّبِّ، وَلَمْ يَكُنِ الرَّبُّ فِي الرِّيْحِ. وَبَعْدَ الرِّيْحِ زَلْزَلَةٌ، وَلَمْ يَكُنِ الرَّبُّ فِي الزَّلْزَلَةِ.¹²وَبَعْدَ الزَّلْزَلَةِ تَارٌ، وَلَمْ يَكُنِ الرَّبُّ فِي التَّارِ. وَبَعْدَ التَّارِ صَوْتُ مُنْحَفِضٍ حَفِيفٍ.¹³فَلَمَّا سَمِعَ إِيْلِيَّا لَفَ وَجْهَهُ يَرِدَائِهِ وَخَرَجَ وَوَقَفَ فِي بَابِ الْمَعَارَةِ، وَإِذَا بِصَوْتِ إِلَهِهِ يَقُولُ، مَا لَكَ هَهُنَا يَا إِيْلِيَّا.¹⁴فَقَالَ، غِزْتُ عَيْرَةَ لِلرَّبِّ إِلَهِ الْجُنُودِ لِأَنَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ قَدْ تَرَكُوا عَهْدَكَ وَتَقَضُّوا مَذَابِحَكَ وَقَتَلُوا أَنْبِيَاءَكَ بِالسَّيْفِ، فَبَقِيتُ أَنَا وَحْدِي. وَهُمْ يَطْلُبُونَ نَفْسِي لِيَأْخُذُوهَا.¹⁵فَقَالَ لَهُ الرَّبُّ، أَذْهَبَ رَاجِعًا فِي طَرِيقِكَ إِلَى بَرِّيَّةِ دِمَشْقَ، وَادْخُلْ وَامْسَحْ خَرَازِيلَ مَلِكًا عَلَى أَرَامَ،¹⁶وَامْسَحْ يَاهُوَ بَنَ نَمُشِي مَلِكًا عَلَى إِسْرَائِيلَ، وَامْسَحْ أَلِيسَعَ بَنَ شَاقَاطَ مِنْ أَبْلِ مَحَوْلَةَ نَبِيًّا عَوْضًا عَنْكَ.¹⁷قَالَ الَّذِي يَنْجُو مِنْ سَيْفِ خَرَازِيلَ يَقْتُلُهُ يَاهُو، وَالَّذِي يَنْجُو مِنْ سَيْفِ يَاهُو يَقْتُلُهُ أَلِيسَعَ.¹⁸وَقَدْ أُنْبِئْتُ فِي إِسْرَائِيلَ سَبْعَةَ آلَافٍ، كُلُّ الرُّكَبِ الَّتِي لَمْ تَجُثْ لِلْبَعْلِ وَكُلُّ قَمٍ لَمْ يُعْبَلْ.¹⁹قَدْ هَبَّ مِنْ هُنَاكَ وَوَجَدَ أَلِيسَعَ بَنَ شَاقَاطَ يَحْرُثُ، وَاثْنَا عَشَرَ رُوجَ بَقَرٍ قُدَّامَهُ وَهُوَ مَعَ الثَّانِي عَشَرَ. فَمَرَّ إِيْلِيَّا بِهِ وَطَرَحَ رِدَاءَهُ عَلَيْهِ.²⁰فَتَرَكَ الثَّقَرُ وَرَكَضَ

mit dem Schwert erwürgt, und ich bin allein übriggeblieben, und sie stehen darnach, daß sie mir mein Leben nehmen.¹¹ Er sprach: Gehe heraus und tritt auf den Berg vor den HERRN! Und siehe, der HERR ging vorüber und ein großer, starker Wind, der die Berge zerriß und die Felsen zerbrach, vor dem HERRN her; der HERR war aber nicht im Winde. Nach dem Winde aber kam ein Erdbeben; aber der HERR war nicht im Erdbeben.¹² Und nach dem Erdbeben kam ein Feuer; aber der HERR war nicht im Feuer. Und nach dem Feuer kam ein stilles, sanftes Sausen.¹³ Da das Elia hörte, verhüllte er sein Antlitz mit seinem Mantel und ging heraus und trat in die Tür der Höhle. Und siehe, da kam eine Stimme zu ihm und sprach: Was hast du hier zu tun, Elia?¹⁴ Er sprach: Ich habe um den HERRN, den Gott Zebaoth, geeifert; denn die Kinder Israel haben deinen Bund verlassen, deine Altäre zerbrochen, deine Propheten mit dem Schwert erwürgt, und ich bin allein übriggeblieben, und sie stehen darnach, daß sie mir das Leben nehmen.¹⁵ Aber der HERR sprach zu ihm: Gehe wiederum deines Weges durch die Wüste gen Damaskus und gehe hinein und salbe Hasael zum König über Syrien,¹⁶ Und Jehu, den Sohn Nimsis, zum König über Israel, und Elisa, den Sohn Saphats, von Abel-Mehola, zum Propheten an deiner Statt.¹⁷ Und es soll geschehen, daß wer dem Schwert Hasaels entrinnt, den soll Jehu töten.¹⁸ Und ich will übriglassen siebentausend in Israel: alle Kniee, die sich nicht gebeugt haben vor Baal, und allen Mund, der ihn nicht geküßt hat.¹⁹ Und er ging von dannen und fand Elisa, den

وَرَاءَ إِيلِيَّا وَقَالَ، دَعْنِي أَقْبِلْ أَبِي وَأُمِّي وَأَسِيرَ وَرَاءَكَ.
فَقَالَ لَهُ، اذْهَبْ رَاجِعًا، لِأَنِّي مَاذَا فَعَلْتُ لَكَ.²¹ فَرَجَعَ مِنْ
وَرَائِهِ وَأَخَذَ رُوحَ بَقَرٍ وَدَبَّحَهُمَا، وَسَلَقَ اللَّحْمَ يَدَاوَاتِ
الْبَقَرِ وَأَعْطَى الشَّعْبَ فَأَكَلُوا. ثُمَّ قَامَ وَمَضَى وَرَاءَ إِيلِيَّا
وَكَانَ يَخْدُمُهُ.

Sohn Saphats, daß er pflügte mit zwölf Jochen vor sich hin; und er war selbst bei dem zwölften. Und Elia ging zu ihm und warf seinen Mantel auf ihn.²⁰ Er aber ließ die Rinder und lief Elia nach und sprach: Laß mich meinen Vater und meine Mutter küssen, so will ich dir nachfolgen. Er sprach zu ihm: Gehe hin und komme wieder; bedenke, was ich dir getan habe!²¹ Und er lief wieder von ihm und nahm ein Joch Rinder und opferte es und kochte das Fleisch mit dem Holzwerk an den Rindern und gab's dem Volk, daß sie aßen. Und machte sich auf und folgte Elia nach und diente ihm.